

En la tardor de la vida

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Aquí vaig nàixer fa cinquanta anys, d'aquí vaig marxar que encara no tenia vint, pensant que em menjaria el món. Mai he pensat que tornaria. Ni quan el director de l'agència em va dir que calia donar una nova imatge a la firma, que entengués que tots havíem de fer un esforç per donar pas als joves. Amb bones paraules em va dir que era vella per representar la seva marca, ni més ni menys. Vaig intentar altres camins, però tants anys en la publicitat m'havien encasellat, ja no em quedaven oportunitats. Fou llavors quan vaig decidir tornar als orígens.

El poble ha canviat, gairebé no reconec a ningú, excepte a la meva millor amiga Isabel, és amb l'única que vaig conservar el contacte. Ha passat tant de temps... Però encara existeix la muntanya on anàvem a buscar castanyes i cireres d'arboç, on els avis ens ensenyaven a distingir els bolets bons dels dolents, on ens trobàvem amb els "noviets" els dissabtes a la tarda. En un d'aquells arbres el Miquel i jo vam gravar els nostres noms dins de un gran cor... He tornat al bosc per veure si encara hi era aquell roure, l'he trobat, mort. En el tronc mig corcat encara es veuen rastres del cor, en canvi els noms estan esborrats per la molsa. M'he posat a plorar, què s'ha fet de l'amor etern que ens vam jurar? Però en realitat no ploro per això, pocs amors d'adolescència duren. La Isabel tampoc es va casar amb el primer, però en va trobar un altre i ara té una família meravellosa: tres fills i cinc néts. La Isabel també tenia inquietuds artístiques però no va marxar, encara canta en la coral del poble. Jo, en canvi, estic sola i en plena maduresa, no tinc res per fer.

Però... passejant per aquest bosc, sota els raigs del sol encara càlids, on la tardor ha pintat de colors les fulles dels arbres, observo que queda molta vida. Si la naturalesa no s'atura, per què ho havia de fer jo?

Estefania Guerra